

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. svečna 1906.

Leto VII.

Štirje domovi.

Kje toliko je neizrazne
sladkosti še kot tam samó,
kjer dom ob srcu materinem
prostira se, vabljev tako!

1.

Nikoli detetu ne pride
težav in truda plašna noč:
nad domom sijajo nebesa,
življenje praznik je cvetoč.

Ves svet je tebi domovanje,
hej, ti kipeča mlada kri,
nebo dovolj ti ni visoko,
da želja tja ti ne zleti!

2.

Pod jasnim čelom bistré misli,
a v srcu žar poguma vnet:
tako mladina svet preroma,
tako pomlaja stari svet!

Kot večna luč ljubezen v srcu
do doma materi gori:
ljubezen sveta ta, prečista
gori vse dneve, vse noči.

3.

Z naporom resnim, z jako voljo
blaginjo oče nosi v stan,
pod trdo skorjo blaga duša,
v otrokih ljubljén, blagovan.

Ko je dovolj skrbi in dela,
se nagne in ugasne dan,
izteče se poslednja steza
v poslednji dom, v ta dom miran!

4.

Zagrne spet se mrzla gruda,
pozabljen, kdor na veke spi;
samo še v kakem strtem srcu
spomina iskrica živi . . .

E. Gangl.

